

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE
Cod ECLI ECLI:RO:CATGM:2019:007.000562
Dosar nr. 2341/102/2017
Nr. de înregistrare ca operator de date cu caracter personal - 3132

DECIZIA PENALĂ nr. 562/A
Ședința publică din 16 decembrie 2019
Completul constituit din:
PREȘEDINTE: Iulian-Constantin Bălan
Judecător: Sonia Deaconescu
Grefier: Dorina Man

Pe rol judecarea apelului declarat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Târgu Mureș împotriva sentinței penale nr. 157 din 3 decembrie 2018 pronunțată de Tribunalul Mureș în dosarul nr. 2341/102/2017.

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa părților precum și a reprezentantului Ministerului Public, respectiv a domnului procuror Tiberiu Onea din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Târgu Mureș.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care:

Se constată că la data de 4 decembrie 2019 au fost înregistrate la dosar concluzii scrise din partea domnului avocat pentru inculpata intimată

Mersul dezbaterilor și cuvântul părților asupra fondului cauzei sunt cuprinse în încheierea de ședință din 25 noiembrie 2019 când s-a amânat pronunțarea hotărârii pentru data de 9 decembrie 2019 iar apoi pentru data de astăzi, 16 decembrie 2019, încheieri ce fac parte integrantă din prezenta.

CURTEA DE APEL

Prin sentința penală nr. 157 din 3 decembrie 2018 Tribunalul Mureș a achitat-o în temeiul art. 396 alin. 1 și 5 Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală achită pe inculpata de sub acuza săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod Penal (legea 286/2009) cu referire la art. 6 din legea 78/2000 cu aplicarea art. 5 Cod Penal (legea 286/2009).

În motivare, se arată că inculpata a îndeplinit în perioada 1994 – 2015 funcția de Director Economic în cadrul Primăriei Municipiului Târgu-Mureș, calitate în care, printre altele și alături de reprezentantul legal al unității administrativ teritoriale a angajat unitatea administrativ teritorială Municipiul Târgu-Mureș în diferite contracte de execuție lucrări cu S.C. S.R.L. Târgu-Mureș și a participat la executarea obligațiilor contractuale ale Municipiului Târgu-Mureș în cadrul contractelor astfel încheiate, aspect ce rezultă atât din declarațiile inculpatei dar și din cuprinsul și semnăturile aplicate pe contractele de execuție lucrări nr. 240/21.06.2007 [fila 308 – 315 vol. I dos. urm. pen.], act adițional nr. 202/06.05.2010 [fila 318-320 vol. I dos. urm. pen.], act adițional la contractul nr.

240/21.06.2007 [fila 321 -322 vol. I dos. urm. pen.] , act adițional nr. 4 la contractul nr. 240/21.06.2007 [fila 323 -324 vol. I dos. urm. pen.].

Instanța mai constată că din probele cu înregistrări administrate în cursul urmăririi penale [Hotărârea nr. 2/29.01.2009 a Consiliului Local al Municipiului Târgu-Mureș, Expunere de motive nr. 1202/10.12.2008 fila 62-67 vol. I dos. urm. pen.] rezultă că anul 2009 s-a adoptat de către Consiliul Local Târgu-Mureș Hot. nr. 2 /29.01.2009 ce avea ca obiect instituirea unei taxe "pentru activități culturale, sportive și sociale" ce ar fi urmat să fie plătită de persoane juridice, sumele astfel colectate urmând a fi folosite pentru "sprijinirea activităților culturale și sportive din cadrul Municipiului Târgu-Mureș".

Constată de asemenea, că pentru aducerea la îndeplinire a hotărârii Consiliului Local s-a desemnat prin art. 5 a aceleiași hotărâri, primarul Municipiului Târgu-Mureș prin Direcția Economică - Serviciul stabilire, încasare impozite și taxe, direcție al cărui director era, la acel moment, inculpata

Din probele administrate în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești (declarațiile inculpatei și ale martoruluidar și contractele de sponsorizare încheiate între S.C. S.R.L. Târgu-Mureș și diverse asociații sportive - filele 286 - 293) rezultă că la acel moment era de notorietate faptul că, funcție de posibilitățile financiare ale S.C. S.R.L. Târgu-Mureș, societatea, prin reprezentantul său legal - martorul, se implica în susținerea activităților sportive desfășurate de diferite cluburi sportive ce activau în oraș.

În contextul în care în Municipiul Târgu-Mureș s-au organizat în perioada 29.09.2010 - 05.10.2010 meciurile din cadrul grupei a treia a UEFA Futsal Cup (ediția 2010-2011) inculpatas-a implicat în activitatea de atragere de sponsori ai competiției susmenționate, apelând la martoruldespre care cunoștea că este administrator al unei societăți comerciale care sponsorizase anterior asociații sportive și culturale.

Astfel cum rezultă din procesul-verbal de transcriere a convorbirii telefonice purtate între inculpatași martorulla data de 01.09.2010 [fila 252 vol. I dos. urm. pen.] inculpata a comunicat martorului faptul că în Târgu-Mureș se organizează o competiție sportivă și că este în căutare de sponsori, martorularătându-se receptiv și comunicându-i inculpatei că el poate fi trecut pe lista sponsorilor.

Instanța constată însă că în cursul aceleiași convorbiri telefonice din data de 01.09.2010 și ulterior în cursul convorbirii telefonice 02.09.2010 (f. 262-263 vol. I dos. urm. pen.) și interceptate autorizat, martorula fost acela care după comunicarea acceptului de a deveni sponsor al competiției a solicitat și a condiționat sponsorizarea efectivă de plata restanțelor. În cursul convorbirii telefonice din 01.09.2010 martorul a subliniat în mai multe rânduri că este de acord să sponsorizeze "dar și eu am o rugămintă, respectiv avem facturi neachitate de un an de zile ... și... ar trebui să primim ceva bani", "Și aproximativ cu ce sumă crezi că poți să ajuți? ...plățiți-mi restanțele și ce știu eu..." , "plățiți-mi restanțele", "să-mi încasez mâine banii și aveți 10.000 euro. Am spus suma, dar să-mi încasez și eu acei bani".

În aceeași termenii se poartă discuția telefonică între inculpatași martorul- la inițiativa celui din urmă, și a doua zi, în data de 02.09.2010 - conform procesului-verbal de redare a convorbirii telefonice interceptate autorizat. Astfel martorul apelează pe inculpată pentru a o asigura pe aceasta de seriozitatea afirmațiilor sale din ziua precedentă: respectiv că va sponsoriza competiția în situația în care se va face plata facturilor emise către Primăria Târgu-Mureș și neachitate încă la acel moment.

Instanța subliniază însă că în cursul acestei a doua convorbiri telefonice inculpatasubliniază martorului două aspecte: primul este acela că plata facturilor neachitate și sponsorizarea cerută "nu trebuie legate", cel de-al doilea aspect pe care îl reia și pe care îl subliniază este acela că își dorește să achite facturile restante și că încearcă să facă acest lucru.

Acestea fiind faptele, necontestate de inculpată sau de Ministerul Public rămâne a analiza dacă conduita inculpatei întrunește elementele de tipicitate obiectivă și subiectivă prevăzute de lege pentru a fi considerată infracțiunea de luare de mită – prevăzută de art. 289 noul Cod Penal.

Potrivit textului legal mai sus indicat, constituie infracțiunea de luare de mită ”fapta funcționarului public care, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui astfel de act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri”.

Instanța remarcă că s-a reținut în cuprinsul rechizitoriului că modalitatea în care inculpataar fi săvârșit infracțiunea este aceea a pretinderii sumei de 10.000 euro pentru sponsorizarea unei competiții internaționale de fotbal în sală, pentru ea, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, să efectueze demersurile necesare pentru achitarea de către Primăria Tîrgu-Mureș a facturilor emise de societatea comercială de la al cărui administrator a solicitat suma de bani anterior menționată.

Literatura de specialitate (G. Bodoroncea în Codul penal – Comentarii pe articole, Ed. 2, Editura C.H.Beck, pag. 887, par.66 și 67 și M. Udrouiu în Drept Penal. Partea Specială, Ediția 5, Ed. C.H.Beck, pag. 469) este unanimă în a considera că ”pretinderea” presupune solicitarea explicită de către funcționarul public direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, a unor bunuri, bani sau a altor foloase necuvenite, chiar dacă solicitarea nu a fost satisfăcută.

Solicitarea trebuie să fie neechivocă, înțelegându-se prin aceasta că nu este necesar să fie astfel formulată și realizată astfel încât să fie înțeleasă de oricine, ci este suficient și necesar ca, în raport cu împrejurările și mijloacele folosite să fie înțeleasă de cel căruia i se adresează.

Așadar prima din cerințele esențiale a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de luare de mită este aceea ca fapta trebuie să aibă ca obiect bani sau alte foloase patrimoniale sau nepatrimoniale care nu sunt cuvenite în mod legal.

Or, instanța constată că ceea ce a solicitat inculpataeste ca martorul Illes, în calitatea sa de administrator al unei societăți comerciale, să sponsorizeze o competiție sportivă care urma să aibă loc în Municipiul Tîrgu-Mureș în viitorul apropiat, martorul fiind acela care a indicat forma sponsorizării – în bani și cuantumul acesteia – suma de 10.000 euro.

Chiar acceptând că inculpata a insinuat martorului forma sponsorizării sau cuantumul acesteia – deși din probe administrate în cursul urmăririi penale sau al cercetării judecătorești nu rezultă acest fapt, instanța apreciază că această pretindere nu a vizat/urmărit un folos necuvenit pentru sine sau pentru altul de vreme ce în sistemul juridic românesc există posibilitatea reglementată de Legea 32/1994 privind sponsorizarea ca, în anumite condiții, o persoană fizică sau juridică să sponsorizeze activități fără scop lucrativ.

Singura problemă care s-ar putea ivi în opinia instanței ar putea fi legală de calitatea în care inculpata a solicitat martoruluisă acorde o sponsorizare. Cu privire la acest aspect constată că în actul normativ mai sus indicat – Legea 32/1994 - nu există impusă vreo condiție referitoare la persoana care trebuie să facă demersuri în vederea încheierii contractului de sponsorizare.

Mai constată că nu s-a dovedit existența vreunei legături între inculpată și vreuna dintre asociațiile sau societățile comerciale care au fost implicate în organizarea evenimentului, situație în care s-ar fi putut pune problema teoretică a existenței unui folos direct sau indirect în favoarea inculpatei.

Instanța apreciază că probele administrate în cauză dovedesc că inculpata, fie ca urmare a unor afinități de ordin subiectiv – practicarea în trecut a sportului și/sau nostalgia după o perioadă în care competițiile sportive și rezultatele obținute de sportivii din Tîrgu-Mureș aduceau orașului o recunoaștere în acest domeniu, fie ca o continuare a demersurilor făcute de administrația publică locală de a încuraja acest domeniu, a desfășurat o activitate de voluntariat în care s-a folosit de cunoștințele (în sensul de informații) pe care le-a dobândit în calitate de director economic al Primăriei Municipiului Tîrgu-Mureș.

Astfel, în virtutea funcției publice deținute aceasta cunoștea cel puțin o parte din societățile comerciale care aveau capacitatea financiară de a sponsoriza în mod real o competiție de o astfel de anvergură precum și persoanele care aveau calitatea de administrator al acestor societăți comerciale și care ar fi putut încheia contractele de sponsorizare dorite și necesare pentru desfășurarea competiției sportive.

Acest din urmă aspect rezultă din interpretarea coroborată a convorbirilor telefonice interceptate autorizat dar și din declarația dată de inculpată în cursul cercetării judecătorești. Astfel, întrebată fiind de avocatul său în ce calitate l-a sunat pe dl., inculpata a răspuns inițial că în calitate de director economic pentru ca ulterior să precizeze că nu a avut vreo sarcină de serviciu din partea primarului sau viceprimarului și că s-a implicat în acest demers în calitate de "cetățean al orașului", motiv pentru care instanța apreciază că cel puțin la nivelul subconștientului inculpata a "realizat" că demersurile pe care le va face ea vor putea avea, potențial, mai mult succes, tocmai având în vedere calitatea și funcția pe care o deținea la acel moment în Primăria Municipiului Tîrgu-Mureș.

Cea de-a doua condiție a cărei îndeplinire este sau nu realizată în cauză este aceea ca pretinderea să fie în legătură cu îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu.

În legătură că această a doua condiție, instanța apreciază că nici aceasta nu este îndeplinită. Așa cum s-a arătat tangențial anterior nu inculpataa fost aceea care a creat și verbalizat o legătură între acordarea sponsorizării și plata facturilor restante către societatea comercială administrată de martorul

Astfel cum rezultă din probele administrate în cursul urmăririi penale și cercetării judecătorești – în primul rând procesele verbale de transcriere a convorbirilor telefonice interceptate, dar și declarațiile inculpatei și ale martorului, că martorula condiționat acordarea sponsorizării de plata facturilor restante încă din cursul primei convorbiri telefonice și pe care a ținut să îl sublinieze în cursul celei de-a doua convorbiri telefonice, ocazie cu care inculpata a subliniat, în două rânduri, că cele două chestiuni ("sponsorizarea" și "plata facturilor restante") nu trebuie legate.

Această condiție trebuie analizată și din alt punct de vedere: plata facturilor pe care societatea comercială administrată de martorulle avea de încasat intra în atribuțiile de serviciu ale inculpatei

Însă, chiar dacă, în opinia instanței, răspunsul la această întrebare este unul pozitiv [întrucât pentru angajarea oricărei plăți din partea Municipiului Tîrgu-Mureș erau necesare, pe lângă alte condiții și acordul inculpatei – acord materializat în semnarea de către aceasta a ordinelor de plată prin care plățile ar fi fost făcute], faptul că actul a cărui îndeplinire a fost cerută de martor intra în atribuțiile de serviciu ale inculpatei nu înseamnă îndeplinirea acestei a doua condiții.

Instanța subliniază că cele două conduite provin de la autori diferiți: acțiunea de pretindere (a acordării unei sponsorizări) provine de la inculpată și se adresează martorului; în schimb condiționarea unui răspuns pozitiv la acțiunea solicitată de îndeplinirea unui act ce intra în atribuțiile de serviciu ale inculpatei nu provine de la inculpată și de la martor.

Ca urmare, instanța apreciază că nu sunt îndeplinite, din punctul de vedere al tipicității obiective, condițiile ca pretinderea să privească bani sau alte foloase care nu i se

cuvin și nici cea privind pretinderea să fie în legătură cu îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale inculpatei.

Sub aspectul tipicității subiective, instanța constată că infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 289 Cod Penal nu poate fi comisă decât cu intenție directă. Potrivit art. 16 alin. 3 lit. a Cod Penal o faptă este săvârșită cu intenție directă când făptuitorul prevede rezultatul faptei sale urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte.

Cum conținutul aspectelor de ordin subiectiv nu poate fi probată separat, instanța apreciază că acest aspect trebuie dedus din celelalte circumstanțe ale cauzei, iar acest aspect trebuie evaluat având în vedere că infracțiunea de luare de mită este o infracțiune de pericol și nu una de rezultat.

Or, așa cum s-a reținut anterior, rezultă din probele administrate în cauză că inculpata a intuit că acțiunea sa de voluntariat poate avea mai mult succes ca urmare a funcției deținute, dar nu s-a folosit explicit de vreun argument referitor la natura funcției deținute și nici nu a făcut vreo promisiune cu privire la îndeplinirea vreunui act în virtutea acestei funcții, promisiune care mărească șansele de reușită ale demersului său.

Ca urmare, pentru aceste considerente, prima instanță apreciază că inculpata nu a acționat cu vinovăția prevăzută de textul legal, nefiind îndeplinită tipicitatea infracțiunii de luare de mită, sub aspect subiectiv.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Târgu Mureș.

În motivare, parchetul arată că folosul pretins de către inculpată este necuvenit pentru persoana căreia îi era destinată suma de bani, aceasta neavând nici un titlu asupra acelei sume de bani și de altfel nu a existat nicio înțelegere între destinatarul sumei de bani și persoana de la care s-a pretins această sumă privind efectuarea unei sponsorizări.

Nu are nicio relevanță faptul ca folosul pretins este legal, atâta timp cât acest folos nu i se cuvine persoanei pentru care s-a pretins.

Calitatea în care inculpata a vorbit cu martoruleste în mod cert cea de director economic al Primăriei mun. Tg. Mureș.

Convorbirile au avut loc în timpul programului de lucru, în mod cert martorul cunoștea funcția inculpatei, iar inculpata nu a furnizat un motiv plauzibil pentru care efectua această activitate voluntară în timpul programului de lucru.

Aceste aspecte coroborate cu faptul că acea competiție era organizată de instituția la care lucra inculpata, precum și faptul că era de notorietate necesitatea obținerii unor sponsorizări, sunt de natură a dovedi faptul că inculpata nu desfășura o activitate de voluntariat, ci a efectuat aceste demersuri în calitatea sa de director economic.

Relevantă în acest sens este și convorbirea telefonică din 1 sept. 2010 în care inculpata arată că ".....mă ocup cu organizarea Champions League.....".

O a doua condiție pe care instanța o consideră neîndeplinită este cea potrivit căreia pretinderea folosului necuvenit trebuie să fie în legătură cu un act ce intră în îndatoririle sale de serviciu.

Pentru a argumenta acest aspect instanța arată că nu inculpata a condiționat plata sumelor de bani pe care Municipiul Tg. Mureș le datora societății administrate de către martor, ci martorul a fost acela care a condiționat efectuarea sponsorizării de achitarea datoriilor fata de firma sa.

Evident este faptul că inculpata a solicitat efectuarea sponsorizării în calitate de director economic. Acest aspect reiese din convorbirea telefonică efectuată, din care rezultă clar că inculpata își arogă calitatea de director economic, inclusiv prin comunicarea către martor a sumelor pe care acesta le avea de încasat.

Este de asemenea evident faptul că inculpatul cunoștea calitate inculpatei, dovadă fiind faptul că acesta o întrebă despre sumele pe care le avea de încasat.

Faptul că inculpata nu a formulat o legătură *expresis verbis* între efectuarea sponsorizării și plata datoriilor nu are relevanță, atâta timp cât martorul a înțeles clar acest lucru.

Faptul că prin modalitatea prin care inculpata a solicitat suma de bani cu titlu de sponsorizare, în calitate de director economic, aceasta a realizat, în fapt, o pretindere a acestei sume de bani în contrapartidă cu plata datoriilor către martor, este dovedit, de conținutul convorbirii telefonice în care martorul arată că a înțeles pretinderea și că este de acord cu aceasta, afirmând că, dacă se vor plăti datoriile, va efectua sponsorizarea, indicând și suma pe care ar putea să o ofere, respectiv 10.000 euro.

Chiar și în ipoteza în care am aprecia că martorul a fost cel care a propus (a condiționat) efectuarea sponsorizării de plata facturilor, este evident că inculpata a acceptat acest lucru, întrucât martorul arată că poate sponsoriza cu 10.000 euro dacă primește banii și întreabă explicit... se poate un asemenea târg? Iar inculpata acceptă: "păi din partea mea se poate".

Mai mult, inculpata arată concret care acte urmează a le efectua în calitate de director economic, respectiv plata a 40-50% din datorii în data de 6 sau 7 septembrie, iar restul după data de 20 a aceleiași luni, iar martorul este de acord cu această propunere.

Or, acceptarea promisiunii făcută de martor privind efectuarea unei sponsorizări, dacă inculpata efectuează un act în legătură cu atribuțiile de serviciu (plata facturilor), realizează latura obiectivă a infracțiunii de luare de mită.

A treia condiție de tipicitate, care în opinia instanței nu a fost îndeplinită, este cea a laturii subiective, mai precis instanța a constatat că fapta nu a fost comisă cu vinovăția prevăzută de lege.

Pentru a reține acest aspect, instanța apreciază că inculpata a acționat în calitate de simplu cetățean (de voluntar), astfel că nu a urmărit în mod direct obținerea sponsorizării prin comiterea unei infracțiuni.

Argumentele mai sus prezentate vin să dovedească netemeinicia acestei aprecieri să arate că inculpata a comis această faptă cu intenție directă.

Momentul comiterii infracțiunii de luare de mită, conform și declarației dată de către inculpată, este data de 1 septembrie 2010, dată la care inculpata a pretins efectuarea sponsorizării (sau a acceptat promisiunea făcută de martor privind sponsorizarea), în schimbul efectuării unui act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, respectiv plata datoriilor către societatea comercială administrată de către martor.

Nu are relevanță astfel faptul că a doua zi inculpata i-a spus martorului că "nu trebuie legate cele două lucruri".

În opinia parchetului, cel mai probabil această afirmație a fost făcută de inculpată urmare a faptului că a constatat imposibilitatea îndeplinirii atribuției de serviciu, referitoare la promisiunea făcută de a plăti o parte din datorii.

Apelul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Sentiința atacată este legală.

Suplimentar motivelor de apel, reprezentantul Ministerului Public a invocat nelegalitatea sentinței la termenul de judecată din 25.11.2019. Mai concret, a arătat că sentința este lovită de nulitate absolută, întrucât, în raport de motivarea Curții Constituționale prin Decizia nr. 417/2019, completul care a judecat cauza în primă instanță nu a fost desemnat în conformitate cu prevederile imperative prevăzute de art. 29 din Legea nr. 78/2000, Curtea Constituțională menționând în mod expres că există obligativitatea de a se stabili un număr limitat de completuri care să judece astfel de cauze și că nu este legal și acceptabil, ci este doar o desemnare formală dacă sunt desemnate toate completurile sau toți judecătorii din cadrul unei secții penale să judece astfel de cauze.

Susținerea reprezentantului Ministerului Public este neîntemeiată. Din Hotărârea nr. 17/21.12.2016 a Colegiului de Conducere a Tribunalului Mureș rezultă că, în fapt, toți judecătorii secției penale au fost desemnați în Complete specializate pentru cauze de corupție. Hotărârea nu traduce nicidecum vreun refuz de aplicare a dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 78/2000 ci, dimpotrivă, aplică *ad litteram* aceste dispoziții. Or, Curtea Constituțională a sancționat, prin Decizia nr. 417/2019, atitudinea Înaltei Curți de Casație și Justiție de a nu desemna judecători specializați în cauze de corupție, omisiune prin care instanța supremă, în opinia Curții Constituționale, *a refuzat aplicarea unei legi în vigoare, adoptată de Parlament, ceea ce denotă o opoziție/contracarare a politicii legislativ* (par. 162). Este adevărat, Curtea Constituțională cere, în par. 146 al Deciziei nr. 417/2019, citat de parchet, *asigurarea exercitării atribuțiilor în combaterea corupției "în mod eficace"*. Arată că aceasta *presupune obligativitatea stabilirii unui număr limitat de completuri așa încât să se asigure soluționarea cauzelor în condiții optime de timp și calitate, nicidecum desemnarea formală a tuturor completurilor sau a tuturor judecătorilor din materie penală în aceste completuri*. În cuprinsul aceleiași decizii, Curtea Constituțională precizează că, *indiferent cum era stabilită specializarea judecătorilor, oricum era obligatorie organizarea completurilor specializate, cu consecința ca numai aceste completuri să aibă competența exclusivă să judece, în primă instanță, în materia infracțiunilor reglementate de Legea nr. 78/2000. Așadar, raportat la cauza de față, se constată că până la adoptarea Hotărârii Colegiului de conducere nr. 14 din 23 ianuarie 2019 condițiile prevăzute la paragraful 146 din prezenta decizie nu au fost îndeplinite nici măcar formal, iar după adoptarea acesteia condițiile au fost îndeplinite exclusiv formal, fără a răspunde cerințelor prevăzute de art. 20 din Convenția penală privind corupția în sensul unei reale specializări a unui număr limitat de completuri pentru combaterea eficientă a corupției* (par. 148). Caracterul formal al Hotărârii Colegiului de conducere nr. 14 din 23 ianuarie 2019 este apreciat de Curtea Constituțională pe baza conținutului Hotărârii, potrivit căreia, *având în vedere aprobarea anuală a numărului și a compunerilor completurilor care judecă în primă instanță la nivelul Secției penale și care, în sistemul ECRIS, au fost deschise la repartizare aleatorie pentru toate obiectele asociate materiei, inclusiv pentru cauze de corupție, cu unanimitate, aprobă funcționarea în continuare a completurilor specializate în materia Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție* (par. 68).

În speță, Colegiul de Conducere al Tribunalului nu a desemnat, în mod formal, toți judecătorii secției penale pentru a judeca și în cauze de corupție ci, nominal, i-a indicat pe cei șase judecători și, pentru fiecare, a precizat completul specializat din care urmează să facă parte. Numărul de șase judecători specializați în cauze de corupție nu este excesiv, iar coincidența lui cu numărul de judecători al secției penale se explică prin mărirea relativ redusă a secției.

Mai departe, Curtea Constituțională a dispus ca acele cauze care au fost soluționate de complete nespécializate anterior Hotărârii Colegiului de conducere nr. 14 din 23 ianuarie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și se află în etapa apelului să fie rejudecate de completele specializate, așa cum au fost ele stabilite prin Hotărârea Colegiului de conducere nr. 14 din 23 ianuarie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (ceea ce rezultă de la punctul 2 din dispozitivul Deciziei).

În concluzie, reprezentantul Ministerului Public solicită aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 417/2019 la o altă situație-premisă decât cea avută în vedere prin Decizie, și dă Deciziei o interpretare potrivit căreia Decizia Curții Constituționale nr. 417/2019 încalcă Decizia Curții Constituționale nr. 417/2019. Din ambele puncte de vedere, susținerile reprezentantului Ministerului Public sunt neîntemeiate și, corelativ, sentința Tribunalului Mureș este legală.

Sentința este și temeinică.

În mod judicios a arătat prima instanță că nu s-a dovedit existența vreunei legături între inculpată și vreuna dintre asociațiile sau societățile comerciale care au fost implicate în organizarea evenimentului, situație în care s-ar fi putut pune problema teoretică a existenței unui folos direct sau indirect în favoarea inculpatei. O astfel de legătură nu rezultă nici din declarația martorului, care a fost reaudiat în apel (f. 40-43).

De asemenea, în mod judicios a argumentat prima instanță că nu este îndeplinită, în speță, condiția ca pretinderea să fie în legătură cu îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu, și că inculpatanu a făcut o legătură între acordarea sponsorizării și plata facturilor restante către societatea comercială administrată de martorulci, dimpotrivă, a subliniat, în două rânduri, că cele două chestiuni ("sponsorizarea" și "plata facturilor restante") nu trebuie legate.

Este adevărat că, în apel, parchetul dă o altă interpretare discuțiilor dintre cei doi. Pentru a înțelege semnificația discuțiilor purtate între inculpat și martoră din luna septembrie 2010 surprinse în cadrul interceptărilor realizate de parchet cu sprijinul Serviciului Român de Informații, și motivul diferenței de interpretare a lor între parchet și instanțe, instanța de apel face următoarele precizări:

În dosarul nr. 68/P/2009 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea s-au desfășurat cercetări cu privire la mai multe persoane, între care nu se regăsea și inculpata Cercetările aveau ca obiect existența și funcționarea unui sistem clientelar în cadrul relațiilor dintre Administrația Națională Apele Române și mai multe societăți comerciale.

Pentru descoperirea faptelor care făceau obiectul acestui dosar, Tribunalul Bihor a emis Autorizațiile nr. 157/27.08.2010 și 179/24.09.2010, prin care autoriza, respectiv prelungea autorizarea interceptării și înregistrării comunicațiilor telefonice ale mai multor făptuitori, între care martorul, administratorul SC SRL Tg. Mureș. Tribunalul a dispus ca autorizațiile să fie puse în executare de Serviciul Român de Informații, prin Direcțiile Județene de Informații Satu Mare, Bihor, Cluj și Mureș, cu sprijinul operatorilor de telefonie. Ca urmare, Serviciul Român de Informații a introdus datele necesare în sistemul național de interceptare, după care a pus la dispoziție procurorului de caz rezultatele activității de interceptare și anume traficul comunicațiilor obținute prin punerea în aplicare a autorizațiilor de interceptare și înregistrare stocat pe suportii optici. În același timp, împreună cu suportii optici, Serviciul Român de informații a înaintat note de redare cu caracter informativ. Ca urmare a unei vaste activități de supraveghere, s-au identificat 15 posibile fapte de corupție fără legătură cu obiectul inițial al dosarului. Toate acestea au format obiectul unor disjungeri și unor conexări succesive cu alte dosare, între care cauza de față. Convorbirile care au determinat constituirea acestei cauze sunt convorbirile din datele de 1, 2 și 28 septembrie 2010, în care martoruldiscuta cu inculpata, director economic al Primăriei Tg. Mureș, cu privire la solicitarea de către inculpată a unei sponsorizări pentru Liga Campionilor la fotbal în sală organizată la Tg. Mureș și la solicitarea de către martor a achitării restanțelor pe care Primăria Tg. Mureș le avea în urma lucrărilor executate de societatea administrată de el.

Contextul procesual în care Serviciul Român de Informații a semnalat parchetului aceste convorbiri, în legătură directă cu vastele capacități tehnice ale Serviciului Român de Informații, puse în slujba interceptării unui număr ridicat de persoane, și fără vreo legătură aparentă cu faptele pentru care a fost autorizată interceptarea – determină modalitatea în care trebuie interpretate și aplicate în cauză Deciziile Curții Constituționale nr. 51/2016 și 26/2019, privitoare la legitimitatea activității de punere în executare de către Serviciul Român de Informații a activităților dispuse prin autorizațiile emise de instanțele competente.

În cauză, Decizia nr. 51/2016, prin care se constată că sintagma "ori de alte organe specializate ale statului" din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură

penală este neconstituțională, nu este direct aplicabilă, deoarece convorbirile au fost interceptate sub vechiul Cod de procedură penală. Totuși, art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 nu prevedea punerea în executare a interceptărilor de către Serviciul Român de Informații, ci prevedea că procurorul procedează personal la interceptările și înregistrările prevăzute în art. 91¹ sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală.

Nici Decizia nr. 26/2019, prin care se constată existența unui conflict juridic de natură constituțională între Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parlamentul României, pe de-o parte, și Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești, pe de altă parte, generat de încheierea între Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații a Protocolului nr. 00750 din 4 februarie 2009, nu este direct aplicabilă, deoarece temeiul juridic în baza căruia parchetul s-a adresat Serviciului Român de Informații pentru punerea în executare a autorizațiilor de interceptare nu a fost Protocolul vizat de Curte, ci încheierea de autorizare prin care Tribunalul Bihor a dispus ca autorizația de interceptare să fie pusă în executare de Serviciul Român de Informații. Totuși, este aplicabil considerentul de principiu al Curții, că *administrarea probelor de către alte organe decât cele judiciare încalcă competența materială a organelor de urmărire penală, ceea ce atrage aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, respectiv nulitatea absolută a actelor prin care s-a administrat aceasta* (par. 208). Probele obținute sunt discuțiile care constituie pretinsa faptă de luare de mită. Ele sunt probe administrate exclusiv de Serviciul Român de Informații, fără vreun control din partea parchetului. Parchetul nici nu avea vreo bănuială cu privire la existența acestei fapte, nici nu ar fi putut-o descoperi în cadrul procesual în care era sesizat fără vastele resurse și extinsele demersuri ale Serviciului Român de Informații.

Ca urmare, procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice sunt lovite de nulitate.

Nulitatea nu iriază asupra celorlalte acte ale dosarului, în special asupra declarațiilor inculpatei și ale martorului Din punct de vedere procedural, aceste acte sunt acte de sine stătătoare în raport cu actele de interceptare și înregistrare a convorbirilor telefonice. Din punct de vedere substanțial, atât inculpata cât și martorul și-au menținut, în mod consecvent, susținerile de-a lungul procesului; ca urmare, nu se poate considera că voința celor doi de a relata cu onestitate faptele și credibilitatea declarațiilor lor ar fi fost influențate de interceptări.

În esență, așa cum a arătat inculpata, prin Hotărârea Consiliului Local Tg. Mureș nr. 2/29.01.2009, a fost instituită o taxă pentru activități culturale, sportive și sociale. Hotărârea urmărea să determine firmele locale să sponsorizeze asemenea activități cu o cotă din impozitul pe profit pentru care oricum beneficiau de deductibilitate, dar nu a prevăzut vreo sancțiune.

În toamna anului 2010, s-a organizat în Târgu Mureș Campionatul european de fotbal în sală. Inculpata, alături de alte persoane, nu a avut vreo atribuție legată de acest Campionat, dar, potrivit propriei exprimări, a susținut buna organizare a evenimentului. Așa cum arată atât inculpata cât și martorul, cei doi se cunoșteau. Având în vedere și contextul Hotărârii menționate, inculpata l-a sunat în data de 1 septembrie 2010 pe martor pentru a-i solicita o sponsorizare pentru competiția sportivă. La rândul lui, martorul i-a solicitat inculpatei plata facturilor restante. Inculpata nu a acceptat o relație de condiționare între cele două, dovadă stând a doua discuție dintre ei, din 2 septembrie 2010, în care inculpata a exclus, în mod expres, orice condiționare.

Singura contraprestație oferită de inculpată a fost înmânarea unor invitații la meciurile competiției, dar oferta nu avea legătură cu atribuțiile de serviciu ale inculpatei.

În concluzie, inculpata a solicitat martorului o sponsorizare pentru o competiție sportivă, sponsorizare din care inculpata nu putea obține în mod direct sau indirect vreun folos, fără a condiționa sponsorizarea de îndeplinirea sau neîndeplinirea unei activități care intra în atribuțiile sale de serviciu. Fapta sa nu constituie luare de mită.

Pentru aceste considerente, instanța de apel va respinge, în baza art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, ca nefondat apelul declarat de **Parchetul de pe lângă ÎCCJ, D.N.A., Serviciul Teritorial Târgu-Mureș** împotriva sentinței penale nr. 157/03 decembrie 2018, pronunțată de Tribunalul Mureș în dosarul nr. 2341/102/2017, **menținând hotărârea atacată.**

În baza art. 275 alin. (3) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat în soluționarea cauzei vor rămâne în sarcina acestuia

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

În baza art. 421 pct. 1 lit. b Cod procedură penală, respinge ca nefondat apelul declarat de **Parchetul de pe lângă ÎCCJ, D.N.A., Serviciul Teritorial Târgu-Mureș** împotriva sentinței penale nr. 157/03 decembrie 2018, pronunțată de Tribunalul Mureș în dosarul nr. 2341/102/2017, **menținând hotărârea atacată.**

În baza art. 275 alin. (3) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat în soluționarea cauzei vor rămâne în sarcina acestuia.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică, azi, 16 decembrie 2019.

Președinte,
Iulian-Constantin Bălan

Judecător,
Sonia Deaconescu

Grefier
Dorina Man